

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedšcha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobců 1) **P. G.**, bytem v P. 8, P. a 536/61, 2) **KARLÍN SOBĚ, občanské sdružení za lepší život v pražském Karlíně** IČ 22887580, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 428/130, obou zastoupených JUDr. Jiřím Matznerem PhD., LL.M., advokátem se sídlem v Praze 2, Anny Letenské 34/7, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti **a/ Společnosti Balabenka s.r.o.**, IČ 25163809, se sídlem v Praze 7, Jankovcova 49/1037, zastoupené JUDr. Milenou Hegenbartovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Perlová 5, a **b/ L. D.**, bytem v P. 8, B. 474/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 22.4.2013, sp.zn. S-MHMP 1482257/2012 OST/Li/La

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22.4.2013, ř.j.: S-MHMP 1482257/2012/OST/Li/La, se z r u ě j e a v ě se vrací žalovanému k dalšímu šízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů šízení v částce 16.520,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Matznera, advokáta.

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí, vydanému Úřadem městské části Praha 8, ze dne 2.8.2012, ř.j.: MCP8 062624/2012, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o umístění stavby AAFI Karlín Business Centre a administrativní budova v Praze 8 - Karlíně v ulicích Pernerova a Korybutova, na pozemcích v katastrálním území Hlídkov a Karlín.

vyjádřené v závazném stanovisku ze dne 19.7.2011, taci žadatele, je školním pšpadem selhání státní památkové péle pš ochraně svčšeného veřejného zájmu a jako rozhodnutí v rozporu se zákonem i vyhláškou je neobhajitelné. Ĥalovaný odvolací správní úřad opř ryze formálně a nikoli obsahově pšezkoumané podkladové závazné stanovisko obhajoval, aniž by naplnil zásadu materiální pravdy. Ĥalobci se nedolřkali obsahového pšezkumu a na jeho základě hodnověného a zákonného vyvrácení své odvolací námítky.

Ve řtvrté řalobní námítce řalobci poukázali na to, ře prvý řalobce vytkl správním úřadřm, jakým zpřřsobem má být dále stavebním úřadem postupováno a doplnil v rámci řřzení odkazy na soudobou judikaturu správních soudřř. Stavební úřad replikoval řm, ře nemřřhe vřřnř stanoviska dotřřených orgánřř pšezkoumávat, o tom, ře v kooperaci s dotřřeným orgánem má odstrařovat vzniklé pochybnosti o závazných stanoviscích se nezmřnil a trval na tom, ře mřřhe pšezkoumávat pouze jejich vzájemný soulad, pokud vznikne dřřvodná pochybnost na jeho straně. Ta v tomto pšřpadě nevznikla a veřřkerá stanoviska jsou kladná a souladná. Ĥalobci namřřtají, ře reakce stavebního úřadu se dá shrnout do konstatování, ře mechanicky posbřral kladná stanoviska dotřřených orgánřř státní správy a silně kontroverznř stavbu bez dalřřch okolřř umístil, pšřřemř selhal jak správní úřad na úseku ochrany památkové péle, tak na straně hygienika i orgán ochrany pšřrody a krajiny. Ĥalobci namřřtli, ře pokud nebylo vřřbec vydáno závazné stanovisko se souhlasem k zásahu do krajinného řázu, ale pouze sdřšení dotřřeného orgánu státní správy ve smyslu ustanovení ř 156 správního řřdu, pak jde o stav, kdy je krajinný řáz zjevně dotřřen, ale chybř souhlas s takovřm zásahem. Z tohoto dřřvodu nelze obsahově obřřhřit sdřšení, ře krajinný řáz nemřřhe být mohutnřm administrativním palácem, architektonickřm novotvarem v zástavbě ř 19. a 20.stoletř vřřbec dotřřen. Ĥalovaný tak opř nezákonně a nepšřsvřdřivě vyřřdil odvolací námítku zcela mimo vřřně pšezkoumání závazných stanovisek a pšř naplněř zásady materiální pravdy.

V pátě řalobní námítce řalobci namřřtli, ře praxe stavebního úřadu v Praze 8 pšř doruřřování rozhodnutí není v souladu se zákonem. Na vyvřřřených písemnostech se praktikuje vyznařění podélnřm razřřtkem, kde je uveden a ruřřně vyplněř údaj *První den zveřřejnřní*, pšřřemř správní úřad ukládá v ustanovení ř 25 odst.2 na písemnosti vyznařřit den vyvřřření. Vzhledem k rozdílnosti formulací není vylouřřen výklad, ře prvřm dnem zveřřejnřní je ařř den následujřřící po dni vyvřřření. Vzhledem k tomuto nesouladu úřednř praxe se zákonem a z opatrnosti podal řalobce své odvolání v pšředstřhu pšřed koncem řhřřty. K tomu řalovaný odvolací správní úřad argumentoval nesprávně, kdyř správní řřd je podle názoru řalobcřř nutno chápat v jeho celku a v jeho vztazích ke stavebnřmu zákonu a dalřřm pšředpisřřm. Proto nelze pšř doruřřování veřřejnou vyhláškou vycházet z ustanovení ř 69 správního řřdu vytrřřeného z kontextu, ale je nutno zohlednit i závazná pravidla ediktálnřho doruřřování, obsařřená v ustanovení ř 25 správního řřdu. V takovřch pšřřpadech není nadbyteřřnřm pořřadavkem, aby správní úřad pouřřil zákonných formulací k vylouřření mořřných pochybností, jak to bylo mřřně a odkdy se ta která procesnř řhřřta pšř této formě doruřřování pořřřtá. Ĥalobci v tomto pšřřpadě museli vyvinout zvlářřř intenzivnř obezřřetnost, aby nedořřlo ke zkrácení jejich procesnřch práv.

V řestě řalobní námítce oznařřili řalobci za hrubě zkrácení svřřch práv skuteřřnost, ře řalovaný potě, kdy břřhem břřřzna 2013 obdrřřel výsledky pšřezkumu od orgánřř nadřřřzených dotřřeným orgánřřm státní správy, vřřřbec nevyrozumě řřřastnřky o novřřch, podstatnřch dokladech, zalořřených do spisu a o mořřnosti se s nimi seznámit a vyjádřřt se k nim, pšřřemř jde o nezákonnř postup v rozporu s ustanoveními ř 4 odst.3 a 4 a ř 36 odst.3 správního řřdu.

ce žalobci namítli, že obžalovaná rozhodnutí mají za podklad úpravu územního plánu hlavního města Prahy I. U0661/2008, kterou již nelze pro uplynutí lhůty bohužel soudně zrušit, nicméně podle názoru žalobců touto úpravou územního plánu byl stanoven koeficient využití území S (specifický koeficient). Žalobci namítli, že tento koeficient vůbec neexistuje, není definován ani v textové části územního plánu a není stanoveno, jak má být uplatňován a za jakých podmínek jej lze využít. Žalobci proto napadají úpravu územního plánu jako závazného podkladu pro vydání žalovaných rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst.2 vO a druhá s.Šs. Namítají, že v prostředí právního státu nelze ve věci veřejné správy rozhodovat na základě zjevně neexistujících ustanovení a způsobem, který nelze vůbec přezkoumat na základě závazně určených právních pravidel. Přestože uvedenou úpravu již nelze zrušit, lze konstatovat její nepoužitelnost jako podklad pro zákonné rozhodování správního úřadu pro rozpor se zákonem.

Žalovaný odvolací správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že předmětem vydaných rozhodnutí bylo umístění stavby AFI Karlín Business Centre u administrativní budovy, přičemž k jednotlivým námitkám, uplatněným žalobci v podané žalobě žalovaný uvedl:

Pokud jde o žalobní námitky I.1 - I.4, pak ohledně závazných stanovisek dotčených orgánů jsou stavební úřad i žalovaný odvolací správní úřad při svém rozhodování vázány ustanovením § 149 správního řádu a obsah závazných stanovisek je pro jejich rozhodování závazný. Stavební úřad i odvolací správní úřad není oprávněn-li odborně vybaven k přezkoumávání závazných stanovisek dotčených orgánů. Tato stanoviska jsou v souladu s ustanovením § 149 odst.4 správního řádu přezkoumávána příslušnými nadřízenými správními orgány a stavební úřad i žalovaný byli povinni závěry nadřízených správních orgánů respektovat. Jestliže dotčený orgán sdělil, že k zásahu do krajinného rázu nedojde, pak je vydání závazného stanoviska, kterým by se uděloval souhlas se zásahem do krajinného rázu, nadbytečné. Otázkou závazných stanovisek a jejich přezkoumáním se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval a řádně reagoval na všechny odvolací důvody.

K námitce nesprávného doručování pod I.5 žalovaný uvedl, že otázkou doručování se žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž zabýval a rozpor se zákonem neshledal. Žalobci navíc v podané žalobě nijak nespecifikovali, jak má být tvrzenou nezákonností doručování zkrácení na svých právech.

V gestém žalobním bodě žalobci namítali, že žalovaný nevyrozuměl účastníky řízení o nových dokladech založených ve spisu a o možnosti se k nim vyjádřit. V daném případě nadřízené správní orgány neshledaly důvody ke zrušení nebo ke změnám napadených stanovisek dotčených orgánů. Stanoviska dotčených orgánů tak zůstala i nadále v platnosti a k obsahu závazných stanovisek dotčených orgánů má žalobci možnost se vyjádřit již v řízení před stavebním úřadem.

Pokud jde o námitky, týkající se úpravy územního plánu hlavního města Prahy, žalovaný uvedl, že žalobci specifikují, v čem spatřují nezákonnost předmětné změny územního plánu, avšak nekonkretizují již, jak by tato tvrzená nezákonnost měla způsobit nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Žalobci rovněž v podané žalobě neuvedli, jakým způsobem má být tvrzenou nezákonností změny územního plánu zkrácení na svých právech.

idšení navrhl, aby soud žalobci nevyhověl a jako

Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) osoby, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva osob zúčastněných na řízení. Jedná se o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu.

Na výzvu ze dne 6.12.2013 uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení dne 20.12.2013 L. D., která na výzvu ze dne 13.1.2014 své písemné stanovisko k probíhajícímu řízení nepředložila.

Jedno před vydáním výzvy ze dne 6.12.2013 uplatnila právo osoby zúčastněné společnost Balabenka s.r.o., která doručila Městskému soudu v Praze dne 18.3.2014 své vyjádření, v němž navrhla zamítnutí podané žaloby. Poukázala na to, že naprostá většina tvrzení, uváděných žalobci, jsou buď neúplná nebo nepravdivá. Tvrzení žalobců jsou emotivní a předpojatá s cílem vyvolat dojem, že situace v území je horší, než je ve skutečnosti, že záměr představuje pouze další zátěž a že jediným obráncem na poli životního prostředí je druhý žalobce z pozice oblaňského sdržení. Žalobci tak zcela opominuli pozitivní vlivy záměru na okolí a architektonickou kvalitu záměru. Žalobci neprokázali porušení svých procesních práv, když postupem stavebního úřadu ani žalovaného nedošlo v žádném ohledu ke zkrácení práv žalobců tak, aby to mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Tvrzení žalobců o překročení hlukových a prachových limitů nejsou pravdivá. Umístěním záměru nedojde k překročení stanovených limitů a součástí záměru je rozsáhlá výsadba zeleně, která mnohonásobně kompenzuje všechny škody hodnot polévatého prachu a výrazně zlepšuje ovzduší v daném území. Posouzením daného záměru se zabývaly správní úřady včetně dotčených orgánů státní správy dostatečným způsobem, postupovaly procesně podle platných právních předpisů, vycházely z hodnověrných podkladů a svá rozhodnutí vydaly s ohledem na všechny požadavky, vyplývající z právních předpisů. Zrušením napadeného rozhodnutí by osobě zúčastněné vznikla podstatná újma, spočívající v tom, že do území v souvislosti se záměrem investovala velké finanční prostředky na akvizici pozemku, projektovou činnost, plánování a projednávání záměru včetně nákladů na vybudování protihlukové stěny při železniční trati. Zrušení územního rozhodnutí by znamenalo realizaci záměru v původní podobě, která je kapacitou i vnějšími rozměry ještě objemnější, což není v zájmu ani žalobců, jak vyplývá z podané žaloby.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným odvolacím správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 26.10.2011 se společnost Balabenka s.r.o. domáhala vydání druhé změny územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 19.10.2000, nazvané Administrativní budova Pernerova a Korybutova, které vydal odbor územního rozhodování Magistrátu hlavního města Prahy s právní mocí dne 14.11.2000. Dne 24.6.2002 bylo toto rozhodnutí změněno rozhodnutím s právní mocí dne 16.7.2002. Správní úřad prvního stupně stavební úřad konstatoval, že územní rozhodnutí je platné, neboť stavebním povolením na stavbu administrativní budovy Pernerova a Korybutova bylo povoleno napojení na inženýrské sítě a

vojenského hřbitova, rekonstrukce barokní kaple byla v projektech inženýrských sítí již byly započaty. Z tohoto důvodu stavební úřad vydal dne 25.8.2010 rozhodnutí o změně stavby před dokončením a stanovil pro dokončení stavby lhůtu do dne 31.12.2013.

Stavební úřad na základě podané žádosti oznámil zahájení řízení o druhé změně územního rozhodnutí pro záměr stavby nazvaný AAFI Karlín Business Centre na administrativní budovu opatřením ze dne 14.2.2012. Toto opatření bylo zveřejněno na úřední desce Úřadu městské části Praha 8 ode dne 15.5.2012 do dne 2.6.2012 a dotčeným orgánům a známým účastníkům řízení bylo doručeno jednotlivě. Účastníci řízení byli v oznámení o zahájení řízení a konání veřejného ústního jednání upozorněni, že své námítky mohou uplatnit nejpozději při veřejném ústním jednání. Ústní jednání se konalo dne 25.6.2012, o jeho výsledku byl sepsán protokol a následně dne 2.8.2012 vydal Úřad městské části Praha 8, odbor výstavby rozhodnutí, kterým vyhověl žádosti společnosti Balabenka s.r.s. a vydal druhou změnu územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 19.10.2000 ve znění první změny ze dne 24.6.2002 s novým názvem AAFI Karlín Business Centre na administrativní budovu.

Z rozhodnutí správního úřadu prvního stupně vyplývá, že v dané věci se jedná o novostavbu administrativní budovy organického tvaru, hlavní podélná osa bude prodloužením komunikace Pernerova, odkud bude hlavní vstup do budovy. Objekt bude mít dvě podzemní podlaží, pět plných nadzemních podlaží a šest podlaží ustupující. Z podzemních podlaží budou umístěny garáže a technické zázemí objektu, v prvním nadzemním podlaží bude umístěno vstupní lobby s centrálním atriem, které spojí jednotlivé vstupy do objektu. V prvním nadzemním podlaží budou umístěny restaurace, jídelna a obchodní plochy zázemí. Ve druhém a třetím nadzemním podlaží budou kancelářské prostory. Objekt bude mít v úrovni nadzemní části maximální přídorysné rozměry 108,5 x 66 metrů. Nadzemní stavbu tvoří dvě samostatné části propojené atriem, každá z nich složená ze dvou vzájemně propojených staveb na eliptickém přídorysu. Objekt je symetrický v obou osách. V podzemním podlaží budou řešena jako celek na nepravidelném obdélníkovém přídorysu o maximálních rozměrech 108,7 krát 66,7 metrů s vjezdovou rampou o délce maximálně 51,5 metru, vystupující v jihozápadním rohu.

Proti uvedenému rozhodnutí o umístění stavby podali odvolání obě strany sdržené za lepší život v pražském Karlíně: KARLÍN SOBĚ, dále P. Č., Z. P., M. M., M. F., M. F., B. S., P. Č., L. R. (D.) a Městská část Praha 8 - Úřad městské části Praha 8.

O podaných odvoláních rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž podaná odvolání zamítl a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 2.8.2012 potvrdil se závěrem, že jednotlivá popsaná odvolání účastníků řízení, zastoupených JUDr. Petrem Kuřvartem, advokátem, vypořádal na stranách 5 až 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech označených A1-A5 a B1-B9. Navrhovaná změna umístění stavby je možná a na základě všech skutečností uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil odvolací orgán rozhodnutí jako věcně správné, neshledal v něm ani v řízení, které mu předcházelo, rozpory s právními předpisy ani jiné nedostatky, které by odůvodňovaly jiný postup. Z tohoto důvodu odvolací správní úřad rozhodl, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.

al žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející
žádosti z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané
žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době
vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.Šs.). Vzhledem k tomu, že žádný
z účastníků šzeni výslovně nepohádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobci i
žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení
ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51
odst. 1 s.Šs. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věř soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení žalobou napadeného
rozhodnutí odvolacího správního úřadu, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti
rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8, stavebního úřadu, ze dne 2.8.2012, o vydání
rozhodnutí umístění stavby AAFI Karlín Business Centre s administrativní budovou v Praze 8
- Karlíně v ulicích Pernerova a Korybutova, na pozemcích v katastrálním území Hlídkov a
Karlín.

Správní soudnictví je institutem, který slouží k zajištění právní ochrany fyzických a
právnických osob, které byly rozhodnutím správního orgánu zkráceny na svých subjektivních
právech. Proto žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat nejen tvrzení o tom,
že žalobce byl zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým porušením zákona
v napadeném rozhodnutí byl žalobce na svých právech zkrácen, tedy uvedení důvodů, z nichž
žalobce považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné.

Možnost napadení pravomocného správního rozhodnutí a zejména možnost jeho
zrušení soudem je bezesporu určitým zásahem do principu právní jistoty. Proto zákon stanoví,
že žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech,
přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale
i na právech procesních (ustanovení § 65 s.Šs.). Žalobce je občanským sdružením, které se
zabývá ochranou jednotlivých složek hmotného prostředí a jeho členové jsou nositeli práv a
povinností, vyplývajících z práva hmotného, o kterých bylo v tomto správním šzeni o
umístění stavby rozhodováno.

Městský soud v Praze se v první řadě zabýval otázkou, zda je v případě nyní
posuzované žaloby splněna podmínka aktivní legitimace obou žalobců.

Žalobci se domáhali přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí. Druhý žalobce
jako občanské sdružení může úloží namítat pouze taková porušení svých procesních práv,
která mohou mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. Druhý žalobce
tak nemůže uplatňovat námitky těchto osob týkajících se jejich hmotných práv, které
subjektivně z pohledu těchto osob poukazují na narušení hmotného prostředí v důsledku
zvýšení hluku a imisí.

K uvedenému je třeba uvést, že soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost (tedy
pro rozpor rozhodnutí s hmotnými právními normami) i pro vady šzeni (pro rozpor s normami
procesními). Společná pro oba případy je skutečnost, že soud může rozhodovat o zrušení
takových rozhodnutí pouze na návrh osoby mající aktivní legitimaci. Nemůže se zabývat
návrhem na zrušení rozhodnutí podaným někým, kdo si v první řadě nezaujmá žalobní
legitimaci. Pokud soud shledá, že žalobce aktivně legitimován není, nepřislouží mu rozhodovat
o zrušení napadeného rozhodnutí, byť by se jednalo o věc veřejného zájmu. Není možno

ochrana dotčených práv přísluší jiným subjektům, a to
na rozhodnutí skutečně zasažena.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobní legitimace v nyní posuzované věci u
druhého žalobce je dána, neboť procesně je v souladu s ustanovením § 65 s.šs. k podání
žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení
jeho práv. Ve vztahu k aktivní žalobní legitimaci soud především zkoumal, zda žalobce namítal
konkrétní zkrácení na svých právech, zda jsou jeho námitky relevantní ve vztahu k předmětu
řízení a dále, zda vzhledem k jeho postavení občanského sdružení jsou uplatněné žalobní
body legitimní ohledně těchto zájmů, k jejich ochraně bylo právními předpisem postavení
účastníka založeno. Účastenství žalobce, jakožto občanského sdružení podle ustanovení § 85
odst.2 stavebního zákona, nebylo ve správním řízení zpochybněno, neboť z odůvodnění
žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se odvolací správní úřad i přes urlité vyjádřené
pochybnosti zabýval námitkami, které žalobce v průběhu správního řízení vznesl. Soud
posuzoval, jaké cíle žalobce sleduje a jaký je obsah jeho stanov. Aktivní legitimaci druhého
žalobce bylo v daném případě posuzovat také v intencích zákona o posuzování vlivů na
životní prostředí (ustanovení § 23 odst.9 zákona č. 100/2001 Sb.). Námitky, týkající se
ochrany zdraví a životního prostředí před negativními vlivy hluku a emisí znečišťujících
ovzduší a námitky výslovně mířící na proces posuzování vlivů na životní prostředí, lze
označit za námitky legitimní ve vztahu k zájmu žalobce jako neziskové organizace, který je
vyjádřen v jeho stanovách a kterým je zájem na ochraně životního prostředí v širším smyslu.
Totéž platí i o vznesení námítky zkrácení v procesních právech ohledně dopadů těchto
negativních účinků na životní prostředí a i k ní byl žalobce oprávněn s ohledem na předmět
ochrany veřejných zájmů podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Podle již konstantní judikatury správních soudů nejsou občanská sdružení nositeli
hmotných práv a před soudem mohou účastnit pouze takové porušení svých procesních
práv, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí.
Občanská sdružení tohoto typu a zaměření tak před soudem nejsou oprávněna k tomu, aby si
osvojovala námitky třetích osob týkající se porušení hmotných práv těchto osob, a to ani
tehdy, jestliže taková osoba (tj. fyzická osoba, jejíž hmotná práva dotčena být mohou) sama
žalobu u soudu nepodala (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12.4.2000, č.j. 5A
98/1998 č. 109). V návaznosti na výše uvedené úvahy soud na tomto místě k tvrzenému
nedostatku žalobní legitimace uzavírá, že bylo možno posuzovat, k porušení žalobcových
procesních práv skutečně došlo, a to především tím, že se správní orgány obou stupňů řádným
způsobem nevypořádaly se všemi žalobcovými námitkami a zamítnutí námitek namířených
proti vyjádření dotčených orgánů státní správy a poukazujících na porušení konkrétních
právních předpisů řádně a dostatečně přesvědčivě neodůvodnily. Procesní práva žalobce v
sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacemi důvody
řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela **anulováno** a řízení formální, a
bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem. Městský soud v Praze
proto posuzoval, zda a jak se s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení správní
orgány obou stupňů vypořádaly.

Žalobce v podané žalobě namítal, že předmětné území, v němž byla umístěna stavba
AAFI Karlín Business Centre č. administrativní budova v Praze 8 - Karlíně v ulicích
Pernerova a Korybutova, na pozemcích v katastrálním území Hlídkov a Karlíně je již nyní
výrazně nadlimitně zatíženo co do hlukové zátěže. Již nyní existující nadlimit bude
novostavbou administrativní budovy organického tvaru, která bude mít dvě podzemní podlaží,

podlaží ustupující, pšl'emň v podzemních podlažích zázemí objektu, v prvním nadzemním podlaží bude umístěno vstupní lobby s centrálním atriem, které spojí jednotlivé vstupy do objektu., v prvním nadzemním podlaží budou umístěny restaurace, jídelna a obchodní plochy zázemí a konečně ve druhém aň ěstém nadzemním podlaží budou kancelářské prostory, zcela nepochybně dále zvýšen. Podle názoru ěalobce jde o typickou bagatelizaci dopadů, která se děje ve všech pšpadech zámůů komerčních paláců na celé Pankráčké pláni a v jejím okolí, pšl'emň jednotlivé zátěže postupně v celém ěirgím území kumulují aň po zdraví trvalou expozici poĝkozující úroveň.

Podle ustanovení § 79 odstavce 1 zákona ř. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších pšedpisů (dále jen stavební zákon), rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umístěje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlāžení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle ustanovení § 86 stavebního zákona ěádost o vydání územního rozhodnutí obsahuje kromě obecných náležitostí podle správního řádu základní údaje o požadovaném záměru, identifikační údaje o pozemku nebo stavbě na nichž se má záměr uskutečnit, uvedení osob, které mají vlastnické nebo jiné vřné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, jestliže mťže být jejich právo územním rozhodnutím pšmo dotčeno. K ěádosti o vydání územního rozhodnutí ěadatel pšpojí

- a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se pšpojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým pšístupem,
- b) závazná stanoviska, popšpadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštích právních pšedpisů, nevzdává-li se koordinované závazné stanovisko podle ustanovení § 4 odst.7 nebo o závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je pšslušný vydat územní rozhodnutí,
- c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásů,
- d) smlouvy s pšslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury nebo plánovací smlouvu, vyřaduje-li záměr vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury,
- e) dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje pšřevodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, výkresovou dokumentaci a dokladovou řást.

Podle odstavce 4 uvedeného právního ustanovení stanoví-li tak zvláští právní pšedpis, nebo pokud bude navrhovaný záměr svými negativními vlivy pšekraľovat limitní hodnoty stanovené zvláštími právními pšedpisy za hranici pozemku určeno k jeho realizaci, pšedloží ěadatel souřasně ěádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu.

Podle ustanovení § 68 odstavců 1 aň 3 zákona ř. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších pšedpisů, rozhodnutí obsahuje výrokovou řást, odřvodnění a poučení účastníků. Ve výrokové řásti se uvede řešení otázky, která je pšedmětem řzení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle ustanovení § 27 odst.1. Ve výrokové řásti se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popšpadě též jiné údaje

a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání st rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení. V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pro řízení a rozhodnutí o odvolání platí totéž podle ustanovení § 93 správního řádu. Podle ustanovení § 192 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

V pravomoci stavebního úřadu není stanoviska dotčených orgánů státní správy přezkoumávat. Stavební úřad je stanoviskem vázán, avšak zároveň ze stavebního zákona vyplývá jeho povinnost rozhodnout po dohodě nebo se souhlasem příslušného orgánu (ustanovení § 89 stavebního zákona). Stavební úřad je tak povinen zajistit soulad jednotlivých stanovisek navzájem, ale je rovněž povinen zhodnotit, zda přípustnost návrhu z pohledu jednotlivých chráněných zájmů znamená i přípustnost návrhu v příslušném řízení (zde v řízení o umístění stavby) při kumulaci všech dopadů plynoucích z těchto odborných stanovisek v jejich celku.

V rozsudku ze dne 29.3.2007, č.j.: 1As 16/2006 č. 54, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, podle kterého účelem ustanovení § 89 stavebního zákona je - vedle ochrany dalších důležitých veřejných zájmů - především ochrana životního prostředí. Tyto zájmy chrání právo tzv. **akustické zákony**, které upřesňují, jaká povolení, závazná stanoviska, posudky nebo vyjádření jsou v daném řízení zapotřebí, případně zda je souhlas orgánu, jenž příslušné zájmy hájí, vůbec nutný. Ustanovení § 89 stavebního zákona z tohoto pohledu slouží jako **rozhodující** obecné zmocnění pro stavební úřady souhlasy, vyjádření a stanoviska od dotčených orgánů státní správy požadovat a ve spolupráci s nimi pak rozhodovat. Dotčené orgány státní správy se ve svých stanoviscích logicky vždy vyjadřují pouze k tomu chráněnému zájmu, k jeho ochraně jsou ze zákona nadány příslušnou pravomocí, a který právo pro nedostatek odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám (typicky může jít právo o hlukové limity či limity imisí, za účelem jejich posouzení je třeba zpracovat hlukovou či rozptylovou studii, a to vždy tím dotčeným správním orgánem, který je k tomu příslušný). Finální závěr, zda posuzovaný záměr (stavba) je či není souladný se všemi chráněnými zájmy, jich musí nutně učinit sám stavební úřad.

Jestliže účastník řízení napadá stanoviska dotčeného orgánu a namítá jeho rozpornost, hádná úvaha stavebnímu úřadu ve vztahu k příslušnému úseku veřejné správy nepřislouží. Závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy právo proto podle závěru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřených v usnesení ze dne 21.10.2008, č.j. 8As 47/2005 - 86, publikovaném ve Sbírce NSS pod č. 1764/2009, podléhají samostatnému soudnímu přezkumu. V odůvodnění citovaného rozhodnutí však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výslovně uvedl, že opačný závěr bude platit v okamžiku, kdy nejde o stanovisko závazné, a kdy rozhodující orgán, který vydává konečné rozhodnutí, je oprávněn i s ohledem na úsek veřejné správy ve stanovisku zachycený realizovat určitou míru vlastní úvahy. Jinými slovy, jestliže nepřijde o závazné stanovisko, pak naopak stavební úřad vlastní úvahu učinit musí. Odkázat lze v návaznosti na shora uvedené i na judikát Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 11. 2002, č. j. 6 A 7/2002 č. 55, v němž Vrchní soud vyslovil názor, že vyžádá-li správní orgán v důvodech rozhodnutí z podkladů dotčeného orgánu státní správy (v daném případě Správy CHKO), pak je na místě aby také uvedl, jaká skutková zjištění z těchto

správní orgán k názoru jedné strany, pak je třeba, aby
any a vyvrátil je.

V posuzovaném pšpadŮje nutno názorem druhé strany rozumŮ názor, který ohlednŮ podkladových stanovisek dotlených orgánŮ vyjádšili ůl'astníci šzení (mj. i řalobci) ve svých námitkách. Stavební ůřad se proto námitkou smŮřující proti podkladovým stanoviskŮm musí zabývat a v kooperaci s pšsluřným dotleným orgánem, dotylné materiály si vyřádat a ůl'astníky s nimi v pšpadŮ jejich řádosti seznámit. Pokud je stanovisko v šzení pšed stavebním ůřadem ze strany ůl'astníka napadeno jakořto vnitřnŮrozporné, pak je stavební ůřad stejnou cestou, tj. ve spolupřáci s tímto orgánem, povinen skuteřné ři tvrzené rozpory sám odstrařovat. Je zšejmé, ře námitkou, podle níř kladné stanovisko bylo vydáno, aniř z odřvodnŮ tohoto stanoviska je zšejmé, z jakého dřvodu je vysloven souhlas (a skuteřnosti zmínŮné v odřvodnŮ nasvŮřl'ují spříže opařnému závŮru), se stavební ůřad mŮ zabývat. TŮmto rozpory se stavební ůřad má povinnost zabývat z ůřední povinnosti jakořto garant zákonnosti ůzemního šzení. Pouhý odkaz na stanoviska dotlených orgánŮ státní správy se tedy v pšpadŮ zpochybňŮ jejich vzájemného souladu jeví jako nedostateřný a v řádném pšpadŮnemřhe nahradit vlastní správní uváření stavebního ůřadu v tomto smŮru. Stavební ůřad by se tak zbavoval své aktivní role v rozhodovacím procesu a jeho role by v krajním pšpadŮbyla zredukována *ad absurdum* na pouhý sbŮ dat (vyjádšení, posudkŮ a stanovisek) a pozdřř deklarování závŮř dotlených orgánŮ státní správy cestou formálního vydání rozhodnutí na jejich základŮ. Je zšejmé, ře takovou pasivní roli stavebnímu ůřadu zákon nepšsuzuje.

Stavební ůřad je vázán zákonem potud, ře k návrhu na umístŮní stavby musí řýt investorem pšedlořena pšsluřnými právními pšedpisy pořadovaná stanoviska dotlených orgánŮ státní správy, a rozhoduje po dohodŮnebo se souhlasem pšsluřného orgánu, je vřak povinen zajistit soulad tŮřto stanovisek a je rovnŮ povinen zhodnotit, zda pšpustnost návrhu z pohledu jednotlivých chránŮných zájmŮ znamená i pšpustnost návrhu pš kumulaci vřech dopadŮ plynoucích z tŮřto odborných stanovisek v celku. Dopady pšedpokládaného umístŮní stavby dle návrhu a jejího vlivu v dřsledku následného provozu musí řýt posuzovány ve vztahu k danému místu a řasu a musí řýt respektovány pořadavky na ochranu zdraví pšed nepšřznivými ůl'inky hluku, stejnŮtak pořadavky na kvalitu ovzduří stanovené v řájmu ochrany zdraví. I kdyř dané vlivy kařdř z dotlených orgánŮ vyhodnotil samostatnŮ je stavební ůřad povinen je vyhodnotit ve svém souhrnu, zejména pakliře ze stanovisek plynoucích zjiřŮ (vycházející z odborných odhadŮ a studiř) nasvŮřl'ují tomu, ře zjiřŮné hodnoty, pokud jde o ůl'inky samotné stavby jako takové, sice jednotlivŮ samy o sobŮ nevykazují nadlimitní ři nepšpustné hodnoty, ale stavbu je navrhováno umřstit do ůzemí, které je jiř za stávajícího stavu nadlimitnŮ zatřřeno, nebo se zjiřŮné hodnoty pšpustné maximální limitní zátŮři blříři.

V daném konkrétním pšpadŮ byly ůl'inky umístŮní stavby podle návrhu investora z hlediska negativních ůl'inkŮ hluku i imisí, tedy pštřření stávajícímu stavu v ůzemí, posuzovány v ůzemním šzení na základŮ podkladŮ dopravního inspektorátu, akustické studie a rozptylové studie) se závŮry vyslovenými dotlenými orgány, a to Hygienickou stanicí hl.m.Praha a Odborem ochrany prostšedí Magistrátu hl.m. Prahy.

Soud shledal napadené rozhodnutí řalovaného i rozhodnutí stavebního ůřadu v rozporu se zákonem, neboř negativní ůl'inky stavby, a to platí i pro její umístŮní, nesmí pšekrořit limity uvedené v pšsluřných právních pšedpisech. Jestliře na šzení vlády byly

Úroveň hluku v chráněném venkovním prostoru v zájmu celého veřejného zájmu, na jehož obranu dotčené orgány státní správy vystupují v územní šetření a jehož naplnění má sledovat i stavební úřad, nelze přistoupit na argumentaci, že lze bez dalšího do tohoto území jako přípustné umístit další objekt, který tento stávající stav, byť i jen nevýrazně zhorší, navíc za situace, kdy případné povolení stavby není provázáno s řádnými podmiňujícími opatřeními, která by aspoň výhledově garantovala k datu zhotovení stavby i její uvedení do provozu snížení stávajícího hraničního, místy až nadlimitního stavu hluku pod stanovené limity a dosažení žádoucího, právními předpisy stanoveného stavu.

Z hlediska hlavní námitky, týkající se zatížení a znečištění ovzduší v souvislosti s umísťovanou stavbou, má soud za to, že ani ochrana ovzduší nebyla v daném případě správnými úřady posouzena náležitým způsobem. Situace je obdobná v tom, že stanovisko Odboru životního prostředí MHMP nestanovilo pro územní šetření řádné podmínky a dotčený orgán státní správy akcentoval, že v předem dané lokalitě pravděpodobně nedochází k překračování emisních limitů znečišťujících látek. Správní úřad nezjistil skutečné ani odborně podložené pravděpodobné hodnoty působnosti navrhované stavby z hlediska sledovaných imisí, respektive emisí souvisejících s dopravní obsluhností stavby. Orgán ochrany ovzduší z hlediska jejích chráněných zájmů s navrhovaným záměrem souhlasil bez stanovení jakýchkoli podmínek a stavební úřad ani žalovaný odvolací správní úřad se nevypořádaly dostatečně přesvědčivě se zcela konkrétními, určitými a srozumitelnými námitkami žalobce.

Ze spisového materiálu správních úřadů nevyplývá, že by předpokládaná zátěž území jak z hlediska hlukové, tak imisní situace v území v důsledku dokončené stavby k datu vydání rozhodnutí stavebního úřadu, respektive žalovaného, bylo ověřováno. Závěry stavebního úřadu ani žalovaného se *de facto* toliko odvolávají na stanoviska dotčených orgánů, které přitom podle názoru soudu plně nerespektují závaznost právních předpisů upravujících ochranu životního prostředí. Z tohoto důvodu soud dospěl k závěru, že z tohoto pohledu žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát. Realizace plánované výstavby je vždy podmíněna splněním dalších zákonných požadavků na umístění staveb, výstavbu a povolení jejich provozu. Je na žalovaném správním úřadu, aby se v odůvodnění napadeného rozhodnutí důsledně vypořádal s odvolací argumentací odvolatelů o tom, že nová stavba, zvyšující intenzitu dopravy, je navrhována v území, kde stávající stav již v době zahájení šetření zřejmě vykazoval překračování limitů stanovených k ochraně veřejných zájmů. Protože přípustnost takových záměrů je na místě vázat (i podmiňovat) novým šetřením, které mělo vést ke snížení nečekaných vlivů stávající situace. S uvedenou argumentací se však žalovaný náležitě nevypořádal a omezil se pouze na strohé konstatování obsahu podkladových stanovisek dotčených orgánů veřejné správy bez ohledu na vlastní obsah odvolacích námitek.

Vzhledem k výše uvedeným zjištěným nedostatkům a vadám žalobou napadeného rozhodnutí považoval Městský soud v Praze za vhodné zabývat se dalšími hlavními námitkami jen v nezbytně nutném rozsahu. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v části, v níž se žalovaný zabýval obsahem odvolání odvolatelů, zastoupených JUDr. Petrem Kuřivartem (strany 5 a 6, body A1 až A4 napadeného rozhodnutí), je pro svoji stručnost, strohost a obecnost nepřezkoumatelné, neboť z něho vyplývá pouze obecný závěr o tom, že odvolací správní úřad neshledal námitky důvodnými, avšak není z něho zřejmé, z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů k takovému výsledku správní úřad dospěl. Žalobcům je podle názoru soudu nutno přisvědčit v tom, že žalovaný odvolací správní úřad

ovŮ pŤezkoumané podkladové závazné stanovisko materiální pravdy. Ťalobci se nedolŤkali obsahového pŤezkumu a na jeho základŮhodnovŮného a zákonného vyvrácení své odvolací námítky. Na uvedeném závŮru nemŮní niŤeho skuteŤnost, Ťe Ťalovaný se obsahem odvolacích (a Ťalobních) bodŤ podrobnŤi a dŤslednŤi zabýval ve vyjádŤení k podané ŤalobŮ k ŤemuŤ však soud pŤŤ pŤezkumu napadeného rozhodnutí jiŤ pŤŤhlédnout nemohl.

K námítce ŤalobcŤ ohlednŮ nesprávného údaje na otisku razítka na originálu rozhodnutí ohlednŮdata vydání rozhodnutí a jeho zveŤejnŮní považuje soud za potŤebné uvést, Ťe byŤ ustanovení Ť 69 správního Ťádu uvedenou problematiku výslovnŮneŤegí, bylo na Ťalovaném odvolacím správním úŤadu, aby se zabýval zcela konkrétními skuteŤnostmi, uvedenými v nyní posuzované vŮci ve spisovém materiálu a zaujal k námítce odvolatele urlŤité a srozumitelné stanovisko, zejména za situace, kdy odvolatel namítá poruŤení svých práv v podobŮhrozícího krácení lhŤty pro podání odvolání.

V dalŤí Ťalobní námítce oznaŤili Ťalobci za hrubé zkrácení svých práv skuteŤnost, Ťe Ťalovaný poté, kdy bŮhem bŤezna 2013 obdrŤel výsledky pŤezkumu od orgánŤ nadŤŤzených dotŤeným orgánŤm státní správy, vŤbec nevyrozumŮ úŤastníky o nových, podstatných dokladech, zaloŤených do spisu a o moŤnosti se s nimi seznámit a vyjádŤt se k nim, pŤŤl'emŤ jde o nezákonný postup v rozporu s ustanoveními Ť 4 odst.3 a 4 a Ť 36 odst.3 správního Ťádu. RovnŮ uvedená námítka je podle názoru soudu dŤvodná. Pokud je úŤastníku správního ŤŤzení udŮeno správním orgánem pouŤení o tom, Ťe procesní práva, která mu pro dané správní ŤŤzení náleŤí, mŤŤe uplatnit po celou dobu trvání tohoto ŤŤzení, aniŤ by mu pŤŤed ukonŤením dotŤl'ného ŤŤzení bylo dáno na vŮdomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve vŮci samé, zakládá to vadu ŤŤzení ve smyslu ustanovení Ť 76 odst.1 písm.c) s.Ťs. pro poruŤení ustanovení Ť 36 odst. 3 správního Ťádu z roku 2004 v návaznosti na Ťlánek 38 odst.2 Listiny základních práv a svobod, které garantují úŤastníku správního ŤŤzenímoŤnost prezentovat své stanovisko k dŤkazním prostředkŤm shromáŤdŮným ve správním ŤŤzení ve fázi pŤŤed vydáním rozhodnutí. Není samo o sobŮporuŤením ustanovení Ť 36 odst. 3 správního Ťádu z roku 2004, pokud správní orgán soubŮmŮs oznámením o zahájení správního ŤŤzení stanoví jednak lhŤtu, ve které lze navrŤovat dŤkazy a Ťinit jiné návrhy, a rovnŮ následnou lhŤtu, ve které se úŤastníci mohou vyjádŤt k podkladŤm rozhodnutí. VŤdy je vŤak tŤeba zkoumat, zda poté, kdy úŤastník v souladu s pouŤením postupoval, byl správní spis následnŮ doplŤován Ťi nikoli, a zda tak úŤastník mŮ faktickou moŤnost se s úplným správním spisem seznámit. Postup Ťalovaného odvolacího úŤadu tyto podmínky nesplŤuje a není rozhodné, Ťe doplnŮná stanoviska nadŤŤzených úŤadŤ ke stanoviskŤm dotŤených orgánŤ obsahovŮpŤvodní stanoviska nemŮnila. ŤalobcŤm bylo postupem Ťalovaného upŤeno právo seznámit se pŤŤed vydáním rozhodnutí o odvolání s tŮmito podklady, které (navíc) byly právŮtŮni nosnými a zásadními argumenty pro zamítavý výrok rozhodnutí o odvolání

V poslední sedmé Ťalobní námítce Ťalobci namítli, Ťe obŮŤalovaná rozhodnutí mají za podklad úpravu územního plánu hlavního mŮsta Prahy Ť. U0661/2008, kterou jiŤ nelze pro uplynutí lhŤty bohuŤel soudnŮzruŤit, nicménŮpodle názoru ŤalobcŤ touto úpravou územního plánu byl stanoven koeficient vyuŤití území S (specifický koeficient). Ťalobci namítli, Ťe tento koeficient vŤbec neexistuje, není definován ani v textové Ťásti územního plánu a není stanoveno, jak má být uplatŤován a za jakých podmínek jej lze vyuŤit. Ťalobci proto napadají úpravu územního plánu jako závazného podkladu pro vydání Ťalovaných rozhodnutí podle ustanovení Ť 75 odst.2 vŮa druhá s.Ťs. Namítají, Ťe v prostředí právního státu nelze ve ŤŤŤe veŤejné správy rozhodovat na základŮ zjevnŮ neexistujících ustanovení a zpŤsobem, který

vaznĚurĚenĚch prĚvĚnĚch pravidel. PĚstoĚe uvedenou
ovat její nepouĚitelnost jako podklad pro zĚkonnĚ
rozhodovĚnĚ sprĚvnĚho ťĚadu pro rozpor se zĚkonem.

Tuto nĚmĚtku soud neshledal dĚvodnou. Ěalobci v podanĚ ĚalobĚ prostĚdnĚstvĚm
svĚho zĚstupce srozumĚitelnĚ uvedli, v Ěem spatĚujĚ nezĚkonnost pĚsdmĚnĚ zmĚny ťzemnĚho
plĚnu, avĚak z podanĚ Ěaloby jĚĚ nĚnĚ zĚjĚmĚ, jakĚ je vztah tĚto tvrzenĚ nezĚkonnosti
k Ěalobou napadenĚmu rozhodnutĚ, tj. z jakĚch skutkovĚch Ěi prĚvnĚch dĚvodĚ zpĚsobuje
nezĚkonnost ĚalovanĚho rozhodnutĚ. ĚalovanĚmu lze rovnĚĚ pĚsvĚdĚit v tom, Ěe Ěalobci
v podanĚ ĚalobĚ neuvedli, jakĚm zpĚsobem mĚĚi bĚt tvrzenou nezĚkonnostĚ zmĚny ťzemnĚho
plĚnu zkrĚcenĚ na svĚch prĚvech. Podle nĚzoru soudu pouĚhĚ zahrnutĚ tĚto konkrĚtnĚ verze
ťzemnĚho plĚnu mezi podklady vydanĚho rozhodnutĚ o umĚstĚnĚ stavby nezpĚsobuje bez
dalĚĚch zcela konkrĚtnĚ urĚenĚch a oznaĚenĚch rozhodnĚch skuteĚnosti, nezĚkonnost
rozhodnutĚ a nemĚĚe tedy bĚt z logiky vĚci ani samostatnĚm dĚvodem pro jeho zruĚenĚ
v rĚmci ťĚzenĚ pĚsd sprĚvnĚm soudem o ĚalobĚ proti rozhodnutĚ sprĚvnĚho ťĚadu.

Soud ze vĚch vĚĚe uvedenĚch dĚvodĚ shledal Ěalobu ĚĚstĚlnĚ dĚvodnou a proto
podle ustanovenĚ Ě 78 odstavec 1 s.Ěs. Ěalobou napadenĚ rozhodnutĚ zruĚil. SouĚasnĚ
vyslovil, Ěe vĚci se vracĚ ĚalovanĚ k dalĚĚmu ťĚzenĚ (ustanovenĚ Ě 78 odst. 4 s.Ěs.).). SprĚvnĚ
ťĚad je prĚvnĚm nĚzorem, vyslovenĚm MĚtskĚm soudem v Praze v dalĚĚm ťĚzenĚ vĚzĚn
(ustanovenĚ Ě 78 odst.5 s.Ěs.).

V tomto ťĚzenĚ bude na odvolacĚm sprĚvnĚm orgĚnu, aby se znovu zabĚval odvolĚnĚm
ĚalobcĚ proti rozhodnutĚm o umĚstĚnĚ pĚsdmĚnĚ stavby a jejich obranou, uplatnĚnou
v podanĚm opravnĚm prostĚdku. V intencĚch shora uvedenĚho odĚvodnĚnĚ rozhodnutĚ soudu
ĚalovanĚ znovu rozhodne o odvolĚnĚ ĚalobcĚ a v odĚvodnĚnĚ rozhodnutĚ uvede, na zĚkladĚ
jakĚch konkrĚtnĚch ustanovenĚ zĚkona dospĚ k zĚvĚru, Ěe byly Ěi nebyly splnĚny
pĚsdpoklady pro vydĚnĚ rozhodnutĚ o umĚstĚnĚ pĚsdmĚnĚ stavby. PĚtom je na ĚalovanĚm,
aby dbal na to, Ěe jeho rozhodnutĚ bude mĚt nĚleĚitosti poĚadované zĚkonem tak, jak jsou
uvedeny v ustanovenĚ Ě 68 zĚkona Ě. 500/2004 Sb., sprĚvnĚho ťĚadu, ťĚĚnnĚho ode dne
1.1.2006.

O nĚkladech ťĚzenĚ soud rozhodl podle ustanovenĚ Ě 60 odst.1 s.Ěs. Ve vĚci ťspĚĚnĚmu
Ěalobci nĚleĚĚ nĚhrada nĚkladĚ ťĚzenĚ proti neťspĚĚnĚmu ĚalovanĚmu sprĚvnĚmu ťĚadu.
NĚhrada nĚkladĚ ťĚzenĚ pĚsdstavuje v danĚ vĚci zaplacenĚ soudnĚ poplatek z podanĚ Ěaloby
v ĚĚstce 6.000,-KĚ a dĚle nĚhrada ťĚelnĚ vynaloĚenĚch nĚkladĚ ťĚzenĚ, tvoĚenĚch odmĚnou
zĚstupce Ěalobce. VĚĚe tĚĚto nĚkladĚ je tvoĚena zvĚĚnou odmĚnou prĚvnĚho zastoupenĚ
dvou ĚalobcĚ JUDr.Petrem KuĚhartem, advokĚtem, za dva ťkony prĚvnĚ sluĚby po 4.960,- KĚ
a dvakrĚt reĚijnĚ pauĚĚl po 300,- KĚ podle ustanovenĚ Ě 9, Ě 11, Ě 12 odst.4 a Ě 13 odst.3
vyĚl. Ě. 117/1996 Sb., o odmĚnĚch advokĚtĚ a nĚhradĚch advokĚtĚ za poskytovĚnĚ prĚvnĚch
sluĚeb, ve znĚnĚ konĚnĚ tĚĚto ťkonĚ prĚvnĚ sluĚby (pĚsvzetĚ zastoupenĚ a podĚnĚ Ěaloby).

CelkovĚ vĚĚe pĚĚznĚch nĚkladĚ ťĚzenĚ tak ĚĚnĚ 16.520,-KĚ, jejichĚ povinnost
k nĚhradĚ soud pĚĚnal proti ĚalovanĚmu k rukĚm novĚho prĚvnĚho zĚstupce Ěalobce
JUDr.JiĚĚho Matznera, advokĚta, ve tĚĚetidennĚ lhĚtĚk plnĚnĚ podle ustanovenĚ Ě 149 odst.1
o.s.Ě za pouĚitĚ ustanovenĚ Ě 64 s.Ěs.

Pokud jde o nĚklady ťĚzenĚ, kterĚ vznikly osobĚ zĚĚastnĚnĚ na ťĚzenĚ, soud dospĚ
k zĚvĚru, Ěe v danĚ vĚci nejsou dĚny pĚsdpoklady pro rozhodnutĚ soudu o jejich nĚhradĚ

osoba zůl'astnŃhá na Šízení právo na náhradu jen tŃch
osti splnŃím povinnosti, kterou jí soud uložil.
V posuzované vŃci soud osobám zůl'astnŃým na Šízení řádnou povinnosti v Šízení
nestanovil, pouze byla soudem spoleřnosti Balabenka s.r.o. a L. D. (dŠíve R.) dána mořnost
uplatnit její práva v probíhajícím Šízení.

Pouření

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasal'ní stířnost ve lhŃtŃdvou týdnŃ ode dne jeho doruření.
Kasal'ní stířnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššého správního soudu, se
sídlem Moravské námŃstí 6, Brno. O kasal'ní stířnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

LhŃta pro podání kasal'ní stířnosti konří uplynutím dne, který se svým oznařením shoduje se
dnem, který urřil pořátek lhŃty (den doruření rozhodnutí). PŠpadne-li poslední den lhŃty na
sobotu, nedŃi nebo svátek, je posledním dnem lhŃty nejblíře následující pracovní den.
Zmeřkání lhŃty k podání kasal'ní stířnosti nelze prominout.

Kasal'ní stířnost lze podat pouze z dŃvodŃ uvedených v ustanovení ř 103 odst.1 s.Šs. a kromŃ
obecných náleřitostí podání musí obsahovat oznaření rozhodnutí, proti nŃmuř smŃuje,
v jakém rozsahu a z jakých dŃvodŃ jej stŃhovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo
rozhodnutí doruřeno.

V Šízení o kasal'ní stířnosti musí být stŃhovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li
stŃhovatel, jeho zamŃstnanec nebo řlen, který za nŃj jedná nebo jej zastupuje, vysokořkolské
právnícké vzdŃání, které je podle zvlářtních zákonŃ vyřadováno pro výkon advokacie.
Soudní poplatek za kasal'ní stířnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro
zaplacení soudního poplatku na Ńlet Nejvyššého správního soudu lze získat na jeho
internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.řervence 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkynŃsenátu